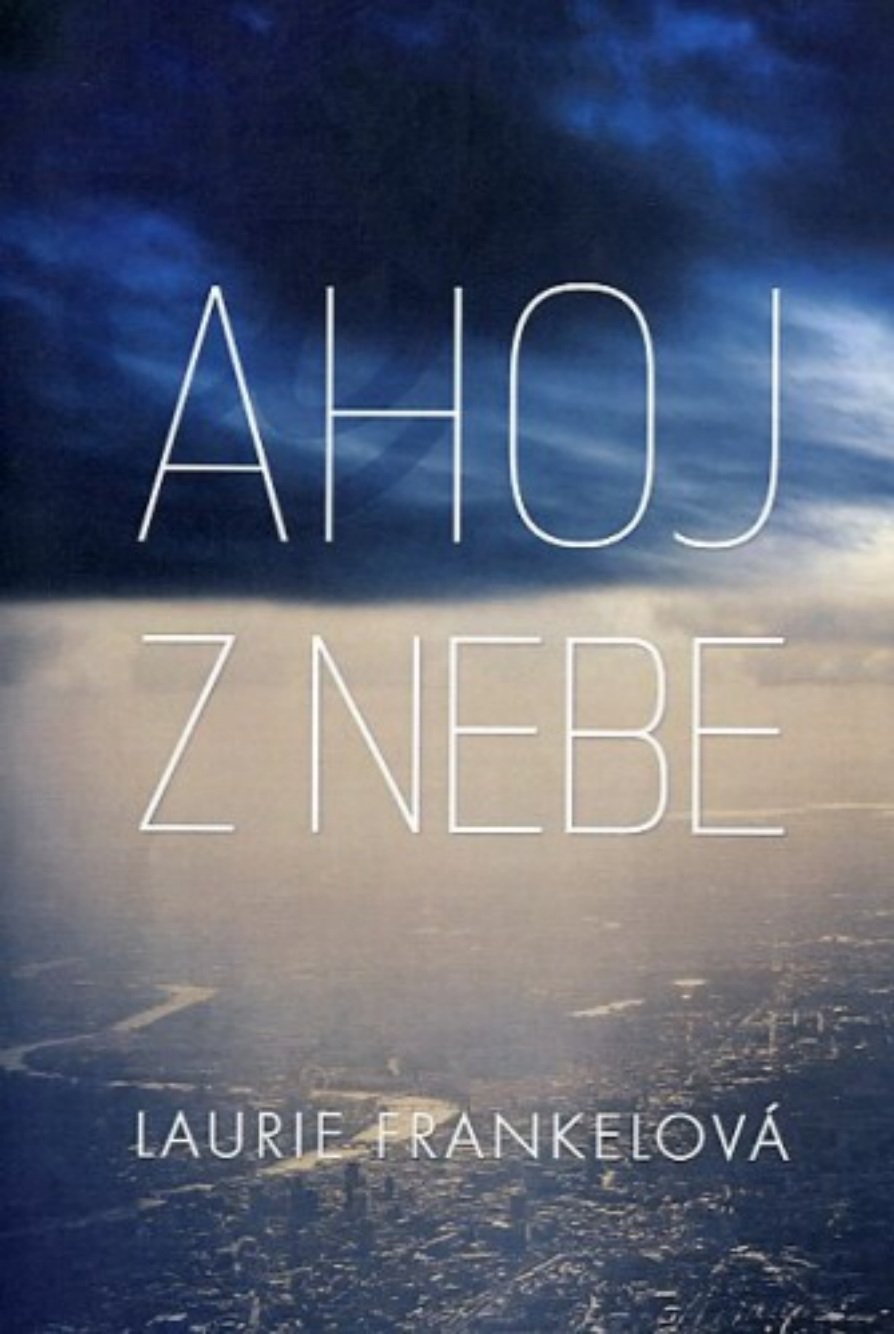

AHOJ Z NEBE

LAURIE FRANKELOVÁ

AHOJ

Z NEBE

AHOJ

Z NEBE

LAURIE FRANKELOVÁ

FORTUNA

Tento román je fikce. Jména, postavy, firmy, organizace, místa, události a souvislosti jsou buď výplodem autorovy fantazie nebo jsou alespoň fiktivně použity. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už živými či mrtvými nebo se skutečnými událostmi je čistě náhodná.

Original title: Goodbye for now
Published in the United States by Doubleday,
a division of Random House, Inc., New York
and in Canada by Random House
of Canada Limited, Toronto

Copyright © 2012 by Laurie Frankel

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2012
Translation © Jana Jašová, 2012
Grafický návrh obálky Dodo Dobřík

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Litera

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Jakoubková
První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-658-0

*Pro mého otce Davea Frankela, který skutečně
přeprogramoval náš Commodore VIC-20 tak, aby dělal
aritmetické chyby, protože chtěl zvýšit mou sebedůvěru
a matematické schopnosti (povedlo se jen to první).*

*A pro mou matku Sue Frankelovou, která říká mým
románům knížky-vnoučata (a chová se k nim podle toho).*

ČÁST PRVNÍ

Tím, co nás přežije, je láska.

PHILIP LARKIN, „ARUNDELSKÁ HROBKA“

BOMBASTICKÁ APLIKACE

Sam Elling vyplňoval svůj seznamovací profil na internetu a snažil se rozhodnout, jestli se má rozbrečet, nebo rozesmát. Na jedné straně se právě charakterizoval jako „snadno se rozesměje“ a na otázku: „Za jak velkého macha se považujete?“ zvolil osm z deseti možných bodů. Ale na druhou stranu byla celá ta záležitost dost frustrující a Sam věděl, že žádný chlap by svou mužnost neohodnotil nižším číslem. Teď se snažil přijít na pět věcí, bez nichž nemůže žít. Bylo mu jasné, že většina adeptů na seznámení jednoduše odpoví *vzduch, jídlo, voda, přístřeší* plus něco neurčitě zábavného. (Napadlo ho, že chytrým doplňkem by byl švýcarský sýr, nebo možná vitamin D, i když od té doby, co bydlel v Seattlu, se docela spokojeně obešel bez toho.) Mohl by to pojmut technologicky – notebook, náhradní notebook, tablet, wi-fi připojení, iPhone –, ale to by vypadal jako počítačový maniak. Ne že by nebyl. Jen nechtěl, aby to o něm případné zájemkyně věděly hned. Nebo na to jít z citového hlediska – zarámovaná fotka rodičů z jejich svatby, mince pro štěstí od dědy, plakát ze středoškolského představení *Pomády*, ve kterém byl hvězdou, oznámení o přijetí z massachusettské techniky, první mix písniček, který mu nahrála dívka –, jenže to by zase protiřečilo té machovské stupnici. Tak by to mohl pojmut laktózově: opět švýcarský sýr (očividně je prostě bezdůvodně posedlý švýcarským sýrem), čokoládová zmrzlina, smetanový sýr, pizza Pagliacci a velké dvojité latte. Ale nebyla by to tak úplně pravda. Bez toho všeho mohl žít. Jenom by se mu takový život moc nezamlouval.

Šlo o to, že tohle cvičení mělo pět pé: bylo protivné, provokativní, průhledné, problematické a prostě k ničemu. Sam neměl žádné koníč-

ky, protože neustále pracoval, což byl taky důvod, proč si zatím nedokázal najít holku. Kdyby v jednom kuse nepracoval (nebo nebyl softwarový inženýr a pracoval někde, kde se vyskytují i dívky), měl by čas na koníčky, které by mohl do dotazníku vyjmenovat. Ale nepotřeboval by to, protože by se nemusel chodit seznamovat na net. Věděl, že je počítačový maniak – ale taky si o sobě myslel, že je chytrý a zábavný a celkem pohledný. Jen prostě neměl pět koníčků nebo pět duchaplných nápadů na to, bez čeho se nemůže obejít, ani pět legračních předmětů na svém nočním stolku (pravdivá odpověď by zněla: z poloviny naplněnou sklenici vody, ze čtvrtiny naplněnou sklenici vody, prázdnou sklenici, zmačkaný papírový kapesník, další zmačkaný papírový kapesník). Neměl ani pět výmluvných plánů do budoucna (leda snad: tohle už nikdy neopakovat, napsané pětkrát pod sebou). Navíc se nezajímal o koníčky, plány, noční stolky a nezbytnosti jiných lidí. Už dřív vyplnil spoustu podobně úchylných dotazů na jiných serverech, seznámil se s jejich návštěvnicemi a viděl, kam tyhle nesmysly vedou. Nikam. Když si vybral dívky, které mu připadaly, že stojí oběma nohama na zemi (tj. mají na nočním stolku knížku, propisku, lampičku, radiobudík a mobil), byly nudné. Když si vybral ty, které působily výstředně (žlutý klobouk do deště, foťák Polaroid, citronovou minerálku, snímek Gertrudy Steinové a plastovou figurku soudruha Maa), byly vážně bláznivé a sebestředné. Když si vybral takovou, kde mu připadalo, že by se k sobě mohli hodit („na nočním stolku mám notebook a jinak nic, protože nic dalšího nepotřebuju“), sešel se s počítačovou maniačkou natolik podobnou jeho spolubydlícímu z koleje, až si začal říkat, jestli ten chudák nepodstoupil změnu pohlaví a zapomněl se mu o tom zmínit. Takže měl na vybranou mezi nudnou, střelenou a Trevorem Andersonem.

Pět věcí, bez nichž Sam nemůže žít: sarkasmus, jízlivost, opovržení, posměch, cynismus.

To ovšem není všechno. Kdyby ano, nechtěl by se seznamovat online. Seděl by někde v suterénu, nabručeně spokojený sám se sebou (a se svým Xboxem, Wii, PlayStationem, plazmovou televizí s dvaapadesátipalcovou úhlopříčkou a kukuřičnými lupínky z mikrovlnky). Místo toho se zase snaží někoho najít. Nedokazuje to jeho optimismus v oboru láska (naděje, dobrá nálada, vřelost, velkorysost, příslib někoho, kdo mu dá

pusu na dobrou noc)? Možná. Ale psát něco takového do internetového seznamovacího dotazníku je laciné.

Ten pitomý dotazník má jeden zásadní problém. Nejde o to, že tam lidi nepíšou pravdu... což pochopitelně nepíšou. Spíš není možné tam napsat pravdu, ani kdyby se člověk snažil. Věci na nočním stole neodhalují nic o něčí duši. Naděje do budoucna se nedají odvozovat ani od formulářů, ani od cizích lidí. Vyplňovat odpovědi do dotazníku může být zábava, ale určitě to není předpoklad dlouhodobého vztahu. (A vlastně to není ani moc zábavné.) Dokonce ani přímé otázky člověku moc nepomůžou v tom, co potřebuje zjistit. Tak například Sam se chce seznámit a chodit s dívkou, která umí vařit a vaří ráda, ale rozhodně nechce nějakou bohyni úklidu, která by musela mít být jako ze škatulky (sám moc pořádný není). Ani to není proto, že by hlasoval pro místo ženy u plotny a jako její životní poslání viděl péči o muže (je stoupencem feminismu). Ani proto, že by patřil k lidem, kteří jedí jen organické, dlouhodobě udržitelné, v místě pěstované plodiny bez chemických hnojiv, či ekologicky zodpovědné, celozrnné, syrové veganské potraviny (když je milovníkem sýrů a mléčných výrobků vůbec). Důvodem je jeho neschopnost vařit, ale oba budou přece potřebovat jíst, ne? On se může ujmout jiných domácích povinností, jako je mytí nádobí, skládání prádla nebo vydrhnutí koupelny. Jenže na nic z toho není v dotazníku místo. Není tam ani příležitost naznačit, že Sam je mužem, který považuje tyhle bizarní maličkosti za podstatné.

Jistě, muž má svoje potřeby. A ne zrovna ty, co se přitom nabízejí jako první. Ovšem, ty taky, ale v Samově žebříčku priorit nejsou hned nahoře. Na prvním místě žebříčku je prostá touha mít někoho, s kým by mohl jít v pátek na večeři a vedle koho by se v sobotu ráno probudil, a chodil s ním do muzea a do kina a na stadion a na večírky a do restaurací, vydával se na celodenní pěší výlety, jezdil na hory, navštěvoval rodiče, degustace vína, pracovní akce. Zvlášť to poslední je pro Sama, který pracuje v online seznamce, jejíž dotazník právě vyplňuje a nad nímž se tak trápí, velice naléhavé. Jeho firma zaměstnává spoustu nafoukaných důležitých lidí – převážně mužů –, kteří si vodí další nafoukané důležité lidi – převážně ženy – na nafoukané důležité pracovní galavečery, kde se požaduje černá vázanka. Než

Sam do téhle práce nastoupil, neměl jedinou kravatu – černou ani jinou – a nepovažoval se ani za nafoukaného, ani za důležitého. Měl pocit, že práce softwarového inženýra v otevřeném boxu, obklopeném dalšími boxy s dalšími softwarovými inženýry v tričkách s matematickými příklady a figurkami ze *Star Treku* a sedmistrannými Rubikovýmými kostkami na pracovních stolech, ho takových povinností zprošťuje. Ale kromě nich tu jsou všichni ti právníci, manažeři, zástupci a finanční ředitelé, kdo kazí skóre. A navíc, chodit na akce internetové seznamky bez partnerky není pro jeho kariérní postup zrovna nej-moudřejší. Sam je trávil ve svém až příliš naškrobeném smokingu obklopený svými podobně osamělými kolegy ze softwarového oddělení, s nimiž si vyměňuje trapné soukromé žertíky, uskrává vodku s tonikem zdarma a přemýšlí o tom, že možná nikdy nenajde pravou lásku.

Na střední škole v Baltimore měl Holly Palentineovou, která dokázala prohlédnout pod jeho slupku počítačového fanatika a spatřit srdce, které pod ní bije. Šla s ním tancovat na školním plese, nechala se od něj pozvat do kina, a pak se s ním scházela odpoledne po škole v jeho suterénu. Sam si tehdy myslel, že by se mohl se svou středoškolskou láskou klidně oženit – proč ne? Pamatoval si, jak spolu tancovali tělo na tělo na jarním plese a představovali si, že takhle budou vypadat ve svatební den. Pak mu poslala dopis ze skautského tábora, kam jezdila jako vedoucí, jestli by mohli zůstat kamarádi. Zůstat? Tohle Sama nikdy ani nenapadlo. Na koleji na Massachusettském technologickém institutu občas v noci balil holky z chodby, nebo ty, které s ním flirtovaly na studentských večírcích, a doopravdy se zamiloval do barmany ze Střely do srdce (ale nikdy se na ni neodvážil promluvit). Pak měl jeden dospělý vztah s Dellou Basetteovou, ale ta po promoci odjela na tři roky jako dobrovolnice do Zimbabwe. Další rok a půl pak udržoval skálopevné pouto, v němž už pomalu zvonily snubní prstýnky, s Jenny O'Dowdovou, která ho opravdu milovala a chtěla s ním zůstat navždycky, ale náhodou ho taky semestr před promocí podvedla s jeho spolubydlícím. Dvakrát. Pak se snažil zůstat sám, protože mu připadalo, že tak je menší pravděpodobnost, že mu někdo zlomí srdce a jeho duše se rozpadne na atomy. Snažil se povznést se nad všechny ty citové zmatky a rizika, nikoho nehledal, chodil ven s kamarády, jezdil sám

na dovolené, snažil se budovat si sebedůvěru a přetrhat všechny svazky. Ani to nefungovalo. Nikoho nemilovat znamenalo menší pravděpodobnost, že mu někdo ublíží. Ale popravdě řečeno nevěděl, jaký to má smysl.

Neviděl v tom smysl, protože patří k lidem, kteří vždycky mají někoho do páru. Problém není v tom, že by se bez partnerky cítil neúplný, nebo že bylo tak těžké sehnat někoho na sex. Jenže když netrávil čas s tím, koho by měl rád, zjišťoval, že ho kupodivu tráví s těmi, které rád nemá. Kolegové jsou fajn v práci, ale když si spolu vyšli na skleničku, neměli si moc co říct. Návštěvy barů během „šťastné hodinky“ s přáteli z univerzity, s nimiž se přestal stýkat, mu jen připomněly, proč se s nimi přestal stýkat. Účast na večírcích, pořádaných přáteli přátel, znamenala spoustu předstírání zájmu o věci, které ho vůbec nezajímaly.

Když Sam opustil východní pobřeží a přestěhoval se do Seattlu, vyzkoušel internetovou seznamku. Nemohl uvěřit, že prožil třicet dva a půl roku, aniž ho to napadlo. Sam věřil v počítače a programování, v šifrovatelné informace, v algoritmy a čísla a logiku. Jeho otec také vyvíjí programy a je profesorem informačních technologií na Univerzitě Johnse Hopkinse, takže Sam vyrůstal s vírou, že počítače jsou náboženstvím. Jiní lidé pokládali online seznamování za východisko z nouze, když nemohli najít nikoho v širokém oceánu skutečných známých. Ale Sam dával přednost internetu, protože ten zbavoval vztahy záhad. Někdy člověk potká dívku, která se mu líbí, a on se líbí jí, a začnou se scházet, všechno se vyvíjí dobře, jejich životy se sblížují, oba se do sebe hluboce zamilují... a ona se stejně vyspí s jeho spolubydlícím, sotva on odjede domů na víkend. Počítače takové nepravděpodobné varianty vůbec nepřipouští.

Pro Sama je internetové seznamování práce. Ale dobře placená. Jak se ovšem ukázalo, nemělo to trvat věčně. Jednoho červnového rána, tak krásného, že chodit do práce byla věčná škoda, dostal jejich tým rozpačitý e-mail od šéfa Jamieho. „Varování! Úkol B. B. pro dnešní P. P.: kvantifikovat lidské srdce.“ B. B., Big Boss, tituloval Jamie hlavního ředitele jejich firmy. To měl na něm Sam rád. B. B. nedávno rozhodl, že každé oddělení bude začínat den rychlou poradou vestoje: tohle opatření mělo zajistit, že jeho draze pla-

cení programátoři nebudou plýtvat časem na řeči na opravdových schůzích, ale vyřeší to před začátkem práce na chodbě. Ve skutečnosti to znamenalo, že poradou strávili stejně času jako dřív, ale bez pohodlí křesel v zasedací místnosti a bez minerálky. To bylo P. P.: Pěší porada. Jejich nohy přitom dostávaly pořádně zabrat. I tohle Sam na Jamiem oceňoval. Taky to, že si nijak přehnaně nepotrpěl na dochvilnost, takže Sam měl čas vrátit se domů a přezout se do pohodlnějších bot.

„Takže je to asi takhle,“ začal Jamie, sotva Sam dorazil. „B. B. si myslí, že potřebujeme lepší motto. Některé seznamky slibují ‚nejzábavnější seznámení‘. Jiné se chlubí ‚nejvyšším procentem uzavřených manželství‘. B. B. si chce přisadit. Spousta seznámení končí krachem. Spousta manželství končí rozvodem. Co je lepší než seznámení, lepší než manželství?“

„Sex s kamarádkou?“ navrhl Australan Nigel.

„Mít spřízněnou duši,“ odpověděl Jamie. „B. B. chce algoritmus, s jehož pomocí najdete svou spřízněnou duši. Proto se obracím na vás. Láska je tak ošidná záležitost. Tolik odlišností lidských povah. Duše se nechovají logicky. Srdce chce to, co srdce obvykle chtějí. Je to tak těžké přesně stanovit. Těžké kvantifikovat a naprogramovat. Ale jsme počítačoví programátoři a tohle je naše práce. Takže se do toho musíme dát. Povězte mi jak.“

„Zvýšit pravděpodobnost sexuálního styku,“ navrhl Nigel. „Tak se dřív a líp eliminují nevhodní partneři. Čím dál se dostanete na prvním rande, tím větší představu získáte o tom, jestli jste sexuálně kompatibilní.“

„To nebude fungovat,“ namítl Rádžív z Nového Dillí. „Rande jsou nuda.“

Na tom se všichni programátoři až na Nigela shodli.

„Koho to baví?“ zabručel Gaurav z Bombaje.

„Je to tak trapný,“ přidal se Arnab z Asámu.

„A jsou to samý lži,“ dodal Džajraj z Madrásu. Sam se od té doby, co začal pracovat v seznamce, stal odborníkem na těch pět indických států: Dillí, Ásám, Maháráštra, Tamilnádu a Západní Bengálsko. „Na rande se člověk chová mnohem hůř než v normálním životě,“ dodal Džajraj. „Nedokáže dát dohromady dvě věty tak, aby nepůsobil jako idiot. Ble-